

7
Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΘΡΗΝΟΣ

ΚΑΙ

0737

ΥΜΝΟΙ ΛΙΤΑΝΕΙΩΝ

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

ΤΥΠΟΙΣ ΙΕΡΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

1932

2737

ΤΡΟΠΑΡΙΑ

Ψαλλόμενα κατὰ τὰς Προϋπαντήσεις

Τῇ 14 Σεπτεβρίου καὶ τῇ Κυριακῇ
τῆς Σταυροπροσκυνήσεως.

Ἦχος α΄.

Σῶσον Κύριε, τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος καὶ τὸ σὸν φυλάττων διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

Τῇ 25 Δεκεμβρίου

Ἦχος δ΄.

Ἡ γέννησίς σου Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀπέτειλεν τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως· ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες ὑπὸ ἄστέρος ἐδιδάσκοντο σὲ προσκυνεῖν, τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, καὶ σὲ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν, Κύριε δόξα σοι.

Τῇ 6 Ἰανουαρίου. Ἦχος α΄.

Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου, Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερῶδη προσκύνησις, τοῦ γὰρ Γεννήτορος ἡ φωνὴ προσεμαρτύρει σοι, ἀγαπητόν σε υἱὸν ὀνομάζουσα· καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν εἶδει περιστερῶς ἐβεβαίον τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές. Ὁ ἐπιφανείς, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τὸν κόσμον φωτίσας, δόξα σοι.

SISMANOGLIO

Τῇ Κυριακῇ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἦχος β'.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς τὴν ὑπέρθεον ὑμνεῖν Τριάδα, ἀναρχον Πατέρα καὶ Πανουργόν, συνάναρχον Λόγον, πρὸ αἰώνων ἐκ τοῦ Πατρὸς, ἀρεύστως τεχθέντα καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως ἐκπορευόμενον.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς τοῦ δοξάζειν Σε τὸν Θεὸν Λόγον, ὃν φρίττει καὶ τρέμει τὰ Χερουβὶμ καὶ δοξολογοῦσιν, αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν τὸν ἐξαναστάντα τριήμερον ἐκ τάφου. Χριστὸν τὸν ζωοδότην φόβῳ δοξάσωμεν.

Ἐμνήσωμεν πάντες θεοπρεπῶς ἄσμασιν ἐνθέοις, τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν καὶ Πνεῦμα τὸ θεῖον, τρισυπόστατον κράτος, τὴν μίαν βασιλείαν καὶ Κυριότητα.

Τῇ Κυριακῇ τῶν Βαΐων. Ἦχος α'.

Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἤγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστὲ ὁ Θεὸς ὤθειν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν· Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Τῇ Κυριακῇ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ.

Ἦχος Βαρυς.

Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος, ἡ ζωὴ ἐκ τάφου ἀνέτειλες Χριστὲ ὁ Θεός· καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τοῖς Μαθηταῖς ἐπέστης ἡ πάντων Ἀνάστασις, πνεῦμα εὐθὲς δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων ἡμῖν, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Τῇ Κυριακῇ τῆς Πεντηκοστῆς.

Ἦχος πλ δ'.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ πανσόφους τοὺς ἀλιεῖς ἀναδείξας, καταπέμψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ δι' αὐτῶν τὴν οἰκουμένην σαγινεύσας, φιλόανθρωπε δόξα σοι.

ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΛΙΤΑΝΕΙΑΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΖΩΟΔΟΧΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΤΑΦΟΝ

Ἡ Θεοτόκος

Ακατάληπτόν ἐστι, καὶ ἀγγέλοις καὶ βροτοῖς, τὸ μυστήριον, νιέ, τῆς ἀρρήτου σου ταφῆς.

Μαρία ἡ Μαγδαλινὴ

Βουληθεῖς, ὦ πλαστουργέ, ἵνα σώσης τὴν ζωὴν, ἐκὼν θνήσκεις, Ἰησοῦ, ἡ ἀθάνατος ζωή.

Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ

Γένος ἅπαν τῶν βροτῶν, ἁμαρτία νεκρωθέν, ὦ φθη, ζωοδότα, νῦν, σῶ θανάτῳ ζωοθέν.

Μαρία ἡ Θεοτόκος

Δεῦρο δὴ μοι πᾶσα γῆ, συνθρηνήσατε πικρῶς, ὁ
ζωῆς ὦν χορηγός, καθορᾶται ὡς νεκρός.

Μαρία ἡ Μαγδαλινὴ

Εν κρυπτῷ σου μαθητῆς, ὦν πρὶν Ἰωσήφ σαφῶς,
πεφανέρωται ἰδών, τὸ κρυβέν ἡλίου φῶς.

Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ

Ζωοδότα Ἰησοῦ, τῆς ζωῆς ὁ γλυκασμός, πῶς τὰς
κόρας ἔμυσας, ὁ ἀνθρώπων φωτισμός;

Σαλώμη

Ἡ ζωὴ πάντων ζωῆν, τὴν ἐξώσασαν ζωῆς, ἅπαν
γένος τῶν βροτῶν τῷ θανάτῳ σου ζωοῖς.

Αἱ Μυροφόροι πᾶσαι

Θεοδόχε Ἰωσήφ, ἡ ἀκρότης τῶν πιστῶν, δὸς ἡ-
μῖν τὸν Ἰησοῦν, περιπτύξασθαι Χριστόν.

Ἰωάννης ὁ ἐπιστήθιος

Ἴδε φίλον μαθητὴν, καὶ μητέρα Ἰησοῦ· ἔτι λόγον
δὸς ἡμῖν, ἐκ τοῦ στόματος τοῦ σου.

Ἰωσήφ καὶ Νικόδημος

Κόσμου κόσμος ὦν Χριστέ, ὦφθης ἄκοσμος νεκρός·
κόσμον πλησον οὖν χαρᾶς, ἀναστὰς θεοπρεπῶς.

Ἡ Θεοτόκος

Λογχονύχιου σου πλευρᾶς, ὦ γλυκύτατε νιέ, ἀ-
ποστάξεις τὴν ζωὴν, Θεοῦ Λόγε καὶ Θεέ.

Νικόδημος

Μύρον ὦν ὡς ἀληθῶς, ὁσμῆς μύρων τῶν ἐκ σου,
μύρα σοι προσφέροντα, μύρισόν με Ἰησοῦ,

Ἰωσήφ

Νῦν κυκλοῦσι στρατιαί, νοεραὶ πᾶσαι φρικτῶς·
πῶς τολμήσω οὖν ἐγώ, σου προσπαῦσαι ὁ οἰκτρός.

Ἡ Θεοτόκος

Ξενωθέντα τὸν Ἀδάμ, ξενωθείς ὁ πλαστουργός,
ἐπανάγεις πρὸς ζωὴν, ὁ υἱός μου καὶ Θεός.

Μαρία ἡ Μαγδαλινὴ

Ὁ τιμίας τῆς ζωῆς, καὶ θανάτου νεκρωτῆς, πῶς
ὀρᾶσαι νῦν νεκρός, ὑπτιος ὁ λυτρωτῆς!

Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ

Ποῦ σου ἔδν, Ἰησοῦ, νῦν τὸ κάλλος τῆς μορφῆς;
πέρας ἔλαβον ἐν σοί, πᾶσαι ρήσεις τῆς Γραφῆς.

Σαλώμη

Ρεῖθρα βλύξεις, Ἰησοῦ, ἐκ τῆς θείας σου πλευρᾶς,
ἀποπλύνονται βροτῶν, ἀμαρτίας τὰς πικράς.

Αἱ Μυροφόραι πᾶσαι

Σέ, ὃν ἥλιος σταυρῷ, πρὶν ἐκρύβῃ θεωρῶν, πῶς,
ἡλίου ποιητά, τάφος κρύψει ὡς νεκρόν;

Ἰωσήφ

Τὸν ἀναβαλλόμενον, ὡς ἱμάτιον τὸ φῶς, πῶς
σινδῶσιν, Ἰησοῦ, σὲ κηδεύσω σαρκικῶς;

Νικόδημος

Υδωρ ἐκ τῆς σῆς πλευρᾶς, κρεῖττον ἔβλυσεν ὁσμῆς,
ἢς μυρίζω σε, Χριστέ, σμυρναλῶς τῆς ἐμῆς.

Ἡ Θεοτόκος

Φάτνη εἰδόν σε Σωτήρ, πρὶν σπαργάνοις ἐλικτόν,
καὶ σινδόνη βλέπω νῦν· οἴμοι, σχῆμα τί φρικτόν;

Αἱ Μυροφόροι πᾶσαι

Χῶρον γῆς καὶ οὐρανοῦ τὸν κατέχοντα δρακί, νῦν
κηδεύει Ἰωσήφ, καὶ Νικόδημος σαρκί.

Ἡ Θεοτόκος

Ψυχοσῶστιά μου υἱέ, περιφρούρει τὴν πληθύν, τῶν
ὑμνούντων εὐλαβῶς, σὴν ἐκούσιον ταφήν.

Οἱ εὐσεβεῖς

Ω θεάνθρωπε Χριστέ, διαφύλαξον ἡμᾶς, ἀνυμνοῦν-
τας σὴν ταφήν, καὶ προσφέροντας φῶδας.

Ἦχος α΄.

Τὸν τάφον σου, Σωτήρ, στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ
τῇ ἀστραπῇ τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου ἐγένοντο κυρήττοντος
γυναῖξι τὴν ἀνάστασιν, Σὲ δοξαζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς
καθαιρέτην· σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου,
καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Χαίρεται λαοί, καὶ ἀγαλλιᾶσθε Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς
τὸν λίθον τοῦ μνήματος, αὐτὸς ἡμᾶς εὐηγγελίστατο εἰπὼν·
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου, καὶ

ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας· Χαίρεται λαοί, καὶ
ἀγαλλιᾶσθε.

Ερραναν μύρα μετὰ δακρῶν ἐπὶ τὸ μνήμά σου αἱ
γυναῖκες, καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν ἐν τῷ
λέγειν. ἀνέστη ὁ Κύριος.

Πρὸ τῆς Ἁγίας Ἀποκαθηλώσεως

Εἰς ἦχον πλ. δ΄. Ἀπόστολοι ἐκ περάτων.

Ἀνάρχου Πατρὸς ὁ Λόγος, καὶ φῶς τὸ πρὸ τῶν
αἰώνων, καταγασθῆναι τὸν νοῦν μου, θερμῶς ἐκ σοῦ
ἐξαιτοῦμαι, ὅπως ἰσχύσω ὑμῆσαι, τὰ πάθη καὶ τὸν
Σταυρόν σου.

Γυμνὸς Χριστέ, ἐπὶ ξύλου, ἀνήρησαι λυτρωτά μου,
ὅπως ἐμὲ ἐπενδύσης, χιτῶνα τῆς ἀφθαρσίας, ὃν ἀπεδύθην
ὁ τάλας, δι' ἀκρασίας τῆς πάλαι.

Θεοῦ Υἱέ, Θεὲ Λόγε, ἡ κτίσις σὲ καθορῶσα, ἐπὶ
Σταυροῦ ἠπλωμένον, καὶ πάσχοντα ὑπὲρ δούλων, τῷ
φόβῳ διεκλονεῖτο, συμπάσχουσά σοι τῷ κτίστη.

Πρὸ τοῦ παρεκκλησίου τοῦ «Ἀκανθίνου στεφάνου».

Εἰς ἦχον πλ. β΄. Τὴν τιμιωτέραν.

Φέρων ἐπονείδιστον, Ἰησοῦ, μακροθύμως πάθος, τὴν
κοκκίνην χλαῖναν, Σωτήρ, ἐκὼν ἐνεδύθης ὁ βασιλεὺς
ἀγγέλων· δοξαζομεν τὴν ἄκραν σου συγκατάβασιν.

*Πρὸ τοῦ παρεκκλησίου τῆς «Εὐρέσεως τοῦ
Τιμίου Σταυροῦ»*

Εἰς ἦχον πλ. β'. Τὴν τιμωτέραν

Ρώμην τὴν ἐξ ὕψους ἀναλαβὼν πάλαι Κωνσταντῖνος ὁ
θεόσιεπτος βασιλεὺς, τὴν αὐτοῦ μητέρα ἐκπέμπει μετὰ
πόθου, σπουδῇ ἀναζητῆσαι τὸν τοῦ Κυρίου Σταυρόν.

*Πρὸ τοῦ παρεκκλησίου τοῦ «Διαμερισμοῦ
τῶν τοῦ Χριστοῦ ἱματίων*

Εἰς ἦχον πλ. β'. Τὴν τιμωτέραν

Ναοῦ Καταπέτασμα Ἰησοῦ, διχῇ ἐμερίσθη, μεριζόντων
στρατιωτῶν, τὰ ἱμάτιά σου, δηλοῦν ὡς γῆ ἐν πείσῃ,
Ἐβραῖοι μερισθήσονται οἱ παράνομοι.

Πρὸ τοῦ παρεκκλησίου τοῦ «Ἁγίου Λογγίνου»

Εἰς ἦχον πλ. β'. Τὴν τιμωτέραν

Ἰδὼν ὁ Λογγίνος τὰ ἐν τῷ σῶ, πάθει γεγονότα φρικτὰ
λίαν καὶ θαυμασιὰ, Θεοῦ σε ἐλέγνω Υἱὸν ἐν ἀληθείᾳ
τρανώς τε ὁμολόγει, ἀνακηρύττων σε.

Πρὸ τοῦ «Μὴ μοῦ ἄπτου»

Εἰς ἦχον β'. Ἐξαποστειλάριον

Δύο Ἀγγέλους βλέψασα ἔνδοθεν τοῦ μνημείου, Μαρία
ἐξεπλήττετο, καὶ Χριστὸν ἀγνοοῦσα, ὡς κηπουρὸν ἐπη-
ρώτα, Κύριε, ποῦ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ μου τέθηκας;
Κλήσει δὲ τοῦτον γνοῦσα εἶνε αὐτὸν τὸν Σωτῆρα ἤκουσε,
μὴ μοῦ ἄπτου· πρὸς τὸν Πατέρα ἄπειμι εἰπὲ τοῖς ἀδελφοῖς
μου.

Κατὰ τὴν εἰς τὸ καθολικὸν εἴσοδον

Εἰς ἦχον βαρὺν

Τις Θεὸς Μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ
ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Πρὸς τὸ «Τὸν Τάφον σου, Σωτήρ».

Σινδόνι καθαρᾷ καὶ ἀρώμασι θείοις, τὸ σῶμα τὸ σε-
πτὸν ἐξαιτήσας Πιλάτῳ, μυρίζει καὶ τίθησιν Ἰωσήφ καινῷ
μνήματι, ὅθεν ὄρθρῳ αἱ μυροφόροι γυναῖκες ἀνεβόησαν·
Δεῖξον ἡμῖν ὡς προεῖπας, Χριστέ, τὴν Ἀνάστασιν.

Ἦχος πλ. β'.

Τὴν Ἀνάστασίν σου Χριστέ Σωτήρ, Ἄγγελοι ὑμνοῦσιν
ἐν οὐρανοῖς· καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον ἐν καθα-
ρᾷ καρδίᾳ σὲ δοξάζειν.

SISMANOGLIO
MEGARO

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΘΡΗΝΟΣ

ΤΡΟΠΑΡΙΑ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ ΘΡΗΝΟΥ

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἦχος πλ. α'.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθη, Χριστέ, καὶ ἀγγέλων στρα-
τιαὶ ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξαζουσαι τὴν σὴν.

Ἡ ζωὴ πῶς θνήσκεις, πῶς καὶ τάφῳ οἰκεῖς, τοῦ θανα-
τάτου τὸ βασίλειον λύεις δέ, καὶ τοῦ Ἄδου τοὺς νεκροὺς
ἐξανιστᾷς.

Μεγαλύνομέν σε, Ἰησοῦ Βασιλεῦ, καὶ τιμῶμεν τὴν
ταφὴν καὶ τὰ πάθη σου, δι' ὧν ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῆς
φθορᾶς.

Μέτρα γῆς ὁ στήσας, ἐν μικρῷ κατοικεῖς, Ἰησοῦ,
παμβασιλεῦ, τάφῳ σήμερον, ἐκ μνημάτων τοὺς θανόντας
ἀνιστῶν,

Ἰησοῦ Χριστέ μου, Βασιλεῦ τοῦ παντός, τί ζητῶν τοῖς
ἐν τῷ Ἄδῃ ἐλήλυθας, ἢ τὸ γένος ἀπολύσαι τῶν βροτῶν;

Ὁ Δεσπότης πάντων, καθορᾶται νεκρός, καὶ ἐν μνήματι
καίνῳ κατατίθεται, ὁ κενώσας τὰ μνημεῖα τῶν νεκρῶν.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθη Χριστέ, καὶ θανάτῳ σου
τὸν θάνατον ὤλεσας, καὶ ἐπήγασας τῷ κόσμῳ τὴν ζωὴν.

Μετὰ τῶν κακούργων, ὡς κακούργος Χριστέ, ἐλογίσθης
δικαιῶν ἡμᾶς ἅπαντας, κακουργίας τοῦ ἀρχαίου πτερνιστοῦ.

Ὁ ὠραῖος κάλλει παρὰ πάντας βροτούς, ὡς ἀνείδεος
νεκρὸς καταφαίνεται, ὁ τὴν φύσιν ὠραίας τοῦ παντός.

Ἄδης πῶς ὑποίσει, Σῶτερ, παρουσίαν τὴν σὴν, καὶ μὴ
θάπτον συνθλασθεῖη σκοτούμενος, ἀστραπῆς φωτὸς σου
αἴγλη ἐκτυφλωθεῖς.

Ἰησοῦ γλυκύ μοι, καὶ σωτήριον φῶς, τάφῳ πῶς ἐν
σκοτεινῷ κατακέρυψαι; ὦ ἀφάτου καὶ ἀρρήτου ἀνοχῆς!

Ἀπορεῖ καὶ φύσις, νοερά καὶ πληθὺς, ἡ ἀσώματος,
Χριστέ, τὸ μυστήριον, τῆς ἀφράστου καὶ ἀρρήτου σου
ταφῆς.

Ὁ θαυμάτων ξένων, ὦ πραγμάτων καινῶν! ὁ πνοῆς μοι
χορηγὸς ἅπνους φέρεται, κηδευόμενος χερσὶ τοῦ Ἰωσήφ.

Καὶ ἐν τάφῳ ἔδης, καὶ τῶν κόλπων Χριστέ, τῶν πα-
τροφῶν οὐδαμῶς ἀπεφοίτησας τοῦτο ξένον καὶ παράδοξον
ὄμοῦ.

Ἀληθῆς καὶ πόλον, καὶ τῆς γῆς Βασιλεὺς, εἰ καὶ τάφῳ
σμικροτάτῳ συγκέκλεισαι, ἐλεγνώσθης πάση κτίσει Ἰησοῦ.

Σοῦ τεθέντος τάφῳ, πλαστοουργέτα Χριστέ, τὰ τοῦ Ἄδου
ἐσαλεύθη θεμέλια, καὶ μνημεῖα ἠνεόχθη τῶν βροτῶν.

Ὁ τὴν γῆν κατέχων, τῇ δρακί νεκρωθεῖς, σαρκικῶς
ὑπὸ τῆς γῆς νῦν συνέχεται, τοὺς νεκροὺς λυτρῶν τῆς Ἄδου
συνοχῆς.

Ἐκ φθορᾶς ἀνέβης, ἡ ζωὴ μου, Σωτήρ, σοῦ θανόντος
καὶ νεκροῖς προσφοιτήσαντος, καὶ συνθλάσαντος τοῦ Ἄδου
τοὺς μοχλοὺς.

Ὡς φωτὸς λυχνία, νῦν ἡ σάφξ τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ γῆν ὡς
ὑπὸ μόδιον κρύπτεται, καὶ διώκει τὸν ἐν Ἄδῃ σκοτασμὸν.

— Νοερῶν συντρέχει, στρατιῶν ἢ πληθῆς, Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμῳ συστεῖλαι σε, τὸν ἀχώρητον ἐν μνήματι σμικρῷ.

— Νεκρωθεὶς βουλήσει, καὶ τεθεὶς ὑπὸ γῆν, Ζωοβρούτα Ἰησοῦ μου, ἐξώσας, νεκρωθέντα παραβόσει με πικρῶ.

Ἡλλοιοῦτο πᾶσα, κτίσις πάθει τῷ σῶ, πάντα γὰρ σοι, Λόγε, συνέπασχον, συνοχέα σε γινώσκοντα παντός.

Τῆς ζωῆς τὴν πέτραν, ἐν κοιλίᾳ λαβῶν, Ἄδης ὁ παμφάγος ἐξήμεσεν, ἐξ αἰῶνος οὐς κατέλιπε νεκρούς.

Ἐν καινῷ μνημείῳ, κατετέθης Χριστέ, καὶ τὴν φύσιν τῶν βροτῶν ἀνεκαίνισας, ἀναστὰς θεοπρεπῶς ἐκ τῶν νεκρῶν.

Ἐπὶ γῆς κατῆλθες, ἵνα σώσης Ἀδάμ, καὶ ἐν γῆ μὴ εἰρηκῶς τοῦτον, Δέσποτα, μέχρις Ἄδου κατελήλυθας ζητῶν

Συγκλονεῖται φόβῳ, πᾶσα, Λόγε, ἡ γῆ, καὶ φωσφόρος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, τοῦ μεγίστου γῆ κρυβέντος σου φωτός.

Ὡς βροτὸς μὲν θνήσκεις, ἐκουσίως Σωτήρ, ὡς Θεὸς δὲ τοὺς θνητοὺς ἐξανέστησας, ἐκ μνημάτων καὶ βυθοῦ ἁμαρτιῶν.

Δακρυρροοὺς θρήνους ἐπὶ σὲ ἡ Ἄγνη, μητρικῶς, ὡ Ἰησοῦ, ἐπιρραίνουσα, ἀνεβόα, Πῶς κηδεύσω σε, Υἱέ;

Ὡσπερ σίτου κόκκος, ὑποδὺς κόλπους γῆς, τὸν πολυχρουν ἀποδέδωκας ἄσταχυν, ἀναστήσας τοὺς βροτοὺς τοὺς ἐξ Ἀδάμ.

Ἐπὸ γῆν ἐκρύβης, ὡσπερ ἥλιος νῦν, καὶ νυκτὶ τῇ τοῦ θανάτου κεκάλυψαι· ἀλλ' ἀνάτειλον φαιδρότερον Σωτήρ.

Ὡς ἡλίου δίσκον, ἡ σελήνη, Σωτήρ, ἀποκρύπτει, καὶ σὲ τάφος νῦν ἐκρυψεν, ἐκλιπόντα τοῦ θανάτου σαρκικῶς.

— Ἡ ζωὴ θανάτου, γευσάμενη Χριστός, ἐκ θανάτου τοὺς βροτοὺς ἠλευθέρωσε, καὶ τοῖς πᾶσι νῦν δωρεῖται τὴν ζωὴν.

Νεκρωθέντα πάλαι, τὸν Ἀδὰμ φθονερῶς, ἐπανάγεις πρὸς ζωὴν τῇ νεκρώσει σου, νέος, Σῶτερ, ἐν σαρκὶ φανείς Ἀδάμ.

— Νοεραὶ σε τάξεις, ἠπλωμένον νεκρὸν, καθορῶσαι δι' ἡμᾶς ἐξεπλήττοντο, καλυπτόμεναι ταῖς πτέριξι Σωτήρ.

Καθελὼν σε Λόγε, ἀπὸ ξύλου νεκρὸν, ἐν μνημείῳ Ἰωσήφ νῦν κατέθετο. Ἀλλ' ἀνάστα σφύζων πάντας ὡς Θεός.

— Τῶν ἀγγέλων. Σῶτερ, χαρμονὴ πεφυκῶς, νῦν καὶ λύπης τούτοις γέγονας αἴτιος, καθορώμενος σαρκὶ ἄπνους νεκρός.

Ἐψωθεὶς ἐν ξύλῳ, καὶ τοὺς ζῶντας βροτοὺς συνυψοῖς, ὑπὸ τὴν γῆν δὲ γενόμενος, τοὺς κειμένους ὑπ' αὐτὴν ἐξανιστᾶς.

Ὡσπερ λέων, Σῶτερ, ἀφυπνώσας σαρκί, ὡς τις σκύμνος ὁ νεκρὸς ἐξανίσταται, ἀποθέμενος τὸ γῆρας τῆς σαρκός.

— Τὴν πλευρὰν ἐνύγης, ὁ πλευρὰν εἰληφῶς, τοῦ Ἀδάμ, ἐξ ἧς τὴν Εὐὰν διέπλασας, καὶ ἐξέβλυσας κρουνοὺς καθαρτικούς.

Ἐν κρυπτῷ μὲν πάλαι, θύεται ὁ ἄμνος, σὺ δ' ὑπαίθριος τυθεὶς, ἀνεξίκακε, πᾶσαν κτίσιν ἀπεκάθηρας Σωτήρ.

Τίς ἐξείποι τρόπον, φρικτὸν ὄντως καινόν; ὁ δεσπόζων γὰρ τῆς κτίσεως σήμερον, πάθος δέχεται καὶ θνήσκει δι' ἡμᾶς.

— Ὁ ζωῆς ταμίας, πῶς δρᾶται νεκρός; ἐκπληττόμενοι οἱ Ἄγγελοι ἔκραζον· πῶς δ' ἐν μνήματι συγκλείεται Θεός;

Λογχοτύκτου, Σῶτερ, ἐκ πλευρᾶς σου ζωὴν, τῇ ζωῇ τῇ ἐκ ζωῆς ἐξωσάσῃ με, ἐπιστάξεις καὶ ζωοῖς με σὺν αὐτῇ.

Ἄπλωθεις ἐν ξύλῳ, συνηγάγου βροτούς, τὴν πλευράν σου δὲ νυγείς τὴν ζωήρρυτον, πᾶσιν ἄφεισιν πηγάζεις, Ἰησοῦ.

Ὁ εὐσχήμων, Σῶτερ, σχηματίζει φρικτῶς, καὶ κηδεύει ὡς νεκρὸν εὐσχημόνως σε καὶ θαμβεῖταιί σου τὸ σχῆμα τὸ φρικτόν.

Ὑπὸ γῆν βουλήσει κατελθὼν ὡς θνητός, ἐπανάγεις ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια, τοὺς ἐκεῖθεν πεπτωκότας Ἰησοῦ.

Κἂν νεκρὸς ὠράθης, ἀλλὰ ζῶν ὡς Θεός, ἐπανάγεις ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια, τοὺς ἐκεῖθεν πεπτωκότας Ἰησοῦ.

Κἂν νεκρὸς ὠράθης, ἀλλὰ ζῶν ὡς Θεός, νεκρωθέντας τοὺς βροτούς ἀνεζώωσας, τὸν ἑμὸν ἀπονεκρώσας νεκρωτήν.

ὦ χαρᾶς ἐκείνης! ὦ πολλῆς ἡδονῆς, ἥσπερ τοὺς ἐν Ἄδῃ πεπλήρωκας, ἐν πυθμέσι φῶς ἀστράψας ζοφεροῖς.

Προσκυνῶ τὸ πάθος, ἀνυμνῶ τὴν ταφήν, μεγαλύνω σου τὸ κράτος, φιλόανθρωπε, δι' ὧν λέλυμαι παθῶν φθοροποιῶν.

Κατὰ σοῦ ρομφαία, ἐστιλβοῦτο, Χριστέ, καὶ ρομφαία ἰσχυροῦ μὲν ἀμβλύνεται, καὶ ρομφαία δὲ τροποῦται τῆς Ἐδέμ.

Ἡ Ἄμνὰς τὸν ἄρνα, βλέπαισα ἐν σφαγῇ, ταῖς αἰκίαι βαλλομένη ἠλάλαζε, σιγκινοῦσα καὶ τὸ ποιμνιον βοᾶν.

Κἂν ἐνθάπτη τάφῳ, κἂν εἰς ἄδου μολῆς, ἀλλὰ Σῶτερ, καὶ τοὺς τάφους ἐκένωσας, καὶ τὸν ἄδην ἀπεγύμνωσας Χριστέ.

Ἐκουσίως, Σῶτερ, κατελθὼν ὑπὸ γῆν, νεκρωθέντας τοὺς νεκροὺς ἀνεζώωσας, καὶ ἀνήγαγες ἐν δόξῃ πατρικῇ.

Τῆς τριάδος ὁ Εἷς, ἐν σορκί δι' ἡμᾶς, ἐπονείδιστον ὑπέμεινε θάνατον, φρίττει ἥλιος καὶ τρέμει δὲ ἡ γῆ.

Ὡς πικρᾶς ἐκ κρήνης, τῆς Ἰούδα φυλῆς, οἱ ἀπόγονοι ἐν λάκκῳ κατέθεντο, τὸν τροφέα μανναδότην Ἰησοῦν.

Ὁ Κριτῆς ὡς κριτός, πρὸ Πιλάτου κριτοῦ καὶ παρίστατο καὶ θάνατον ἄδικον, κατεκρίθη διὰ ξύλου σταυρικοῦ.

Ἄλαζὼν Ἰσραήλ, μαιφόνε λαέ, τί παθὼν τὸν Βαραββᾶν ἠλευθέρωσας, τὸν Σωτῆρα δὲ παρέδωκας σταυροῦ.

Ὁ χειρὶ σου πλάσας, τὸν Ἀδὰμ ἐκ τῆς γῆς, δι' αὐτὸν τῇ φύσει γέγονας ἄνθρωπος, καὶ ἐσταύρωσαι βουλήματι τῷ Σῷ.

Ὑπακούσας, Λόγε, τῷ ἰδίῳ Πατρὶ, μέχρις ἄδου τοῦ δεινοῦ καταβέβηκας, καὶ ἀνέστησας τὸ γένος τῶν βροτῶν.

Οἴμοι φῶς τοῦ κόσμου! οἴμοι φῶς τὸ ἑμὸν! Ἰησοῦ μου ποθεινότητε, ἔκραζεν, ἡ Παρθένος θρηνηδοῦσα γοερῶς.

Φθονουργέ φονουργέ καὶ ἀλάστορ λαέ, κἂν σινδόνας καὶ αὐτὸ τὸ σουδάριον, αἰσχύνθητι ἀνασιάντος τοῦ Χριστοῦ.

Δεῦρο δὴ, μαρέ, φονευτὰ μαθητὰ, καὶ τὸν τρόπον τῆς κακίας σου δεῖζόν μου, δι' ὃν γέγονας προδότης τοῦ Χριστοῦ.

Ὡς φιλόανθρωπός τις, ὑποκρίνη, μωρέ, καὶ τυφλὲ πανωλεθρότατε, ἄσπονδε, ὃ τὸ μύρον πεπρακὼς διὰ τιμῆν.

Οὐρανίαν μύρον, ποῖαν ἔσχες τιμῆν; τοῦ τιμίου τί ἐδέξω ἀντάξιον, λύσσαν εὐρες, καταρώτατε Σατάν.

Εἰ φιλόπτοχος εἶ, καὶ τὸ μύρον λυπῆ, κενουμένου εἰς ψυχῆς Ἰλαστήριον, πῶς χρυσῷ ἀπεμπολεῖς τὸν Φωταυγῆ;

ὦ Θεὲ καὶ λόγε, ὦ χαρὰ ἡ ἐμή! πῶς ἐνέγκω σου ταφήν τὴν τριήμερον; νῦν σπαράττομαι τὰ σπλάγχνα μητρικῶς

Τίς μοι δώσει ὕδωρ, καὶ δακρύων πηγᾶς, ἡ Θεόνυμφος Παρθένος ἔκραύγαζεν, ἵνα κλαύσω τὸν γλυκύν μου Ἰησοῦν;

Ὡ βουνοὶ καὶ νάπαι, καὶ ἀνθρώπων πληθύς, κλαύσατε καὶ πάντα θρηνήσατε, σὺν ἐμοὶ τῇ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μητρὶ.

Πότε ἴδω, Σῶτερ, σὲ τὸ ἄχρονον φῶς, τὴν χαρὰν καὶ ἡδονὴν τῆς καρδίας μου; ἢ Παρθένος ἀνεβόα γοερῶς.

Κἂν ὡς πέτρα, Σῶτερ ἢ ἀκρότομος, σὺ, κατεδέξω τὴν τομὴν, ἀλλ' ἐπήγασας, ζῶν τὸ ρεῖθρον, ὡς πηγὴ ὧν τῆς ζωῆς.

Ὡς ἐκ κρήνης μιᾶς, τὸν διπλοῦν ποταμόν, τῆς πλευρᾶς σου προχεούσης ἀρδόμενοι, τὴν ἀθάνατον καρπούμεθα ζωὴν.

Θέλων ὄφθης, Λόγε, ἐν τῷ τάφῳ νεκρός, ἀλλὰ ζῆς καὶ τοὺς βροτούς, ὡς προείρηκας, Ἀναστάσει σου, Σωτῆρ μου ἐγερεῖς.

Δόξα Πατρὶ

— Ἀνυμνοῦμεν, Λόγε, σὲ τὸν πάντων Θεόν, σὺν Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ σου Πνεύματι καὶ δοξαζομεν τὴν θείαν σου ταφήν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε ἀγνή, καὶ τιμῶμεν τὴν ταφήν τὴν τριήμερον, τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν πιστῶς.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον Τροπάριον.

— Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης Χριστέ, καὶ Ἀγγέλων στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξαζουσαι τὴν σὴν.

Εἶτα συναπτὴ μικρὰ καὶ ἡ ἐκφώνησις

— Ὅτι ἠυλόγηταί σου, τὸ ὄνομα καὶ δεδόξασται σου ἡ βασιλεία, κτλ.

Θυμῶντος τοῦ πρώτου τῇ τάξει Ἀρχιερέως ἄρχεται ἡ δευτέρα στάσις ὑπὸ τοῦ ἰδίου.

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἦχος πλ. α'.

— Ἀξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε τὸν ζωοδότην, τὸν ἐν τῷ σταυρῷ τὰς χεῖρας' ἐκτείναντα, καὶ συντρίψαντα τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

— Ἀξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε τὸν πάντων κτίστην, τοῖς σοῖς γὰρ παθήμασιν ἔχομεν, τὴν ἀπάθειαν. ρυσθέντες τῆς φθορᾶς.

— Ἐφριξεν ἡ γῆ, καὶ ὁ ἥλιος, Σῶτερ, ἐκρύβη, σοῦ τοῦ ἀνεσπέρου φέγγους, Χριστέ, δύσαντος ἐν τάφῳ σωματικῶς.

— Ὑπνωσας, Χριστέ, τὸν φυσίζωον ὕπνον ἐν τάφῳ, καὶ βαρέος ὕπνου ἐξήγειρας τοῦ τῆς ἁμαρτίας, τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος.

— Μόνη γυναικῶν, χωρὶς πόνων ἔτεκόν σε, τέκνον, πόνους δὲ νῦν φέρων πάθει τῷ σῷ, ἀφορήτους, ἔλεγεν ἡ Σεμνή.

— Ἄνω σε, Σωτῆρ, ἀχωρίστως τῷ Πατρὶ συνόντα, κάτω δὲ νεκρὸν ἠπλωμένον γῆ φρίττουσιν ὀρῶντα τὰ Σεραφίμ,

— Ρύγνυται ναοῦ, καταπέτασμα τῇ σῇ σταυρώσει, κρύπτουσι φωστῆρές, Λόγε, τὸ φῶς, σοῦ κρυβέντος, Ἥλιε, ὑπὸ γῆν.

— Γῆς ὁ κατ' ἀρχάς, μόνῳ νεύματι πῆξας τὸν γύρον, ἄπνους ὡς βροτὸς καθυπέδυ γῆν, φρίζον τῷ θεάματι οὐρανέ.

— Ἐδυσ ὑπὸ γῆν, ὁ τὸν ἀνθρώπον χειρὶ σου πλάσας ἴν' ἐξαναστήσης τοῦ πτώματος τῶν βροτῶν, τὰ σίφη πανσθενεστάτῳ κράτει.

— Θρῆνον ἱερόν, δεῦτε ἄσωμεν Χριστῷ θανόντι, ὡς αἱ Μυροφόροι γυναῖκες πρὶν, ἵνα καὶ τὸ Χαῖρε ἀκουσώμεθα σὺν αὐταῖς.

Μύρον ἀληθῶς, σὺ ἀκένωτον ὑπάρχεις, Λόγε· ὄθεν σοὶ καὶ μύρα προσέφερον, ὡς νεκρῷ τῷ ζῶντι γυναῖκες μυροφόροι.

Ἄδου μὲν ταφείς, τὰ βασίλεια, Χριστέ, συντριβείς, θάνατον θανάτῳ δὲ θανατοῖς, καὶ φθορᾶς λυτροῦσαι τοὺς γηγενεῖς.

Ρεῖθρα τῆς ζωῆς, ἡ προχέουσα Θεοῦ σοφία, τάφον ὑπεισδύσα, ζωοποιεῖ, τοὺς ἐν τοῖς ἀδύτοις ἄδου μυχοῖς.

Ἴνα τὴν βροτῶν, καινουργήσω συντριβεῖσαν φύσιν πέπληγμαὶ θανάτῳ θέλων σαρκί. Μήτηρ, οὖν μὴ κόπτου τοῖς ὀδυρμοῖς.

Ἔδυσ ὑπὸ γῆν, ὁ φωσφόρος τῆς δικαιοσύνης, καὶ νεκροὺς ὡσπερ ἐξ ὕπνου ἐξήγειρας, ἐκδιώξας ἅπαν τὸ ἐν τῷ ἄδη σκότος.

Κόκκος διφυῆς, ὁ φησιζωος ἐν γῆς λαγόσι, σπείρεται σὺν δάκρυσι σήμερον, ἀλλ' ἀναβλαστήσας κόσμον χαροποιήσει.

Ἐπτηξεν Ἀδάμ, Θεοῦ βαίνοντος ἐν Παραδείσῳ, χαίρει δὲ πρὸς ἄδην φοιτήσαντος, πεπτωκὸς τὸ πρῶην καὶ νῦν ἐγγηγερμένος.

Σπένδει σοὶ χοάς, ἡ τεκοῦσά σε, Χριστέ, δακρῦων, σαρκικῶς κατατεθέντι ἐν μνήματι, ἐκβοῶσα Τέκνον, ἀνάστα ὡς προέφης.

Τάφῳ Ἰωσήφ, εὐλαβῶς σε τῷ καινῷ συγκρούτων, ὕμνους ἐξοδίους θεοπρεπεῖς, τοῖς συμμίκτοις θρήνοις μέλει σοὶ, Σωτήρ.

Ἦλιος σε Σταυρῷ, πελαρμένον ἢ σὴ μήτηρ, Λόγε, βλέψασα, τοῖς ἡλοῖς λύπης πικρᾶς, βέβληται καὶ βέλεσι τὴν ψυχὴν.

— Σὲ τὸν τοῦ παντός, γλυκασμὸν ἢ Μήτηρ καθορῶσα, πόμα ποτιζόμενον τὸ πικρὸν, δάκρυσι τὰς ὄψεις βρέχει πικρῶς.

Τέτρομαι δεινῶς, καὶ σπαράττομαι τὰ σπλάγχνα Λόγε, βλέπουσα τὴν ἄδικόν σου σφαγὴν, ἔλεγεν ἡ Πάναγνος ἐν κλανθμῷ.

Ὅμμα τὸ γλυκὺ, καὶ τὰ χεῖλη σου πῶς μύσω, Λόγε; πῶς νεκροπρεπῶς δὲ κηδεύσω σε; φρίττων ἀνεβόα Ἰωσήφ.

— Ὕμνους Ἰωσήφ, καὶ Νικόδημος ἐπιταφίους, ἄδουσι Χριστῷ νεκρωθέντι νῦν· ἄδει δὲ σὺν τούτοις καὶ Σεραφεῖμ.

Λύνεις ὑπὸ γῆν, Σῶτερ, Ἦλιε Δικαιοσύνης, ὄθεν ἡ τεκοῦσα Σελήνη σε, ταῖς λύπαις ἐκλείπει, σῆς θέας στερομένη.

Ἐφριττεν ὄρων, Σῶτερ, ἄδης σε τὸν ζωοδότην, πλοῦτον τὸν ἐκείνου σκυλεύοντα, καὶ τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς ἐξανιστῶντα.

— Ἦλιος φαιδρὸν, ἀπαστράπτει μετὰ νύκτα, Λόγε καὶ σὺ δ' ἀναστὰς ἐξαστραψείας, μετὰ θάνατον φαιδρῶς ὡς ἐκ παστοῦ.

Γῆ σε, πλαστοργέ, ὑπὸ κόλπους δεξαμένη τρόμφ, συσχεθεῖσα, Σῶτερ, τινάσσεται ἀφυπνώσασα νεκροὺς τῷ τιναγμῷ.

— Μύροις σε, Χριστέ, ὁ Νικόδημος καὶ ὁ Εὐσχήμων, νῦν καινοπρεπῶς περιστειλαντες, φριξον, ἀνεβόων, πᾶσα ἡ γῆ!

Ἔδυσ, Φωτιουργέ, καὶ συνέδυσ σοὶ τὸ φῶς ἡλίον· τρόμφ δὲ ἡ Κτίσις συνέχεται πάντων σε κηρύττουσα Ποιητήν.

Λίθος λαξευτός, τὸν ἀκρόγωνον καλύπτει λίθον· ἄνθρωπος θνητός δ' ὡς θνητὸν Θεόν, κρύπτει νῦν τῷ τάφῳ· φριξον ἢ γῆ!

Ἴδε μαθητὴν, ὃν ἠγάπησας καὶ τὴν Μητέρα, Τέκνον, καὶ φθογγὴν δός, γλυκύτατον, ἔκραζε δακρῦουσα ἡ Ἄγνη.

Σὺ ὡς ὢν ζωῆς, χορηγός, Λόγε, τοὺς Ἰουδαίους, ἐν Σταυρῷ τεθεὶς οὐκ ἐνέκρωσας, ἀλλ' ἀνέστησας καὶ τούτων τοὺς νεκρούς.

Κάλλος, Λόγε πρὶν, οὐδὲ εἶδος ἐν τῷ πάσχειν ἔσχεις, ἀλλ' ἐξαναστάς ὑπερέλαμψας, καλλωπίσας, τοὺς βροτούς θείαις αὐγαῖς.

Ἔδυσ τῇ σαρκί, ὁ ἀνέσπερος εἰς γῆν φωσφόρος, καὶ μὴ φέρον βλέπειν ὁ Ἥλιος, ἐσκοτίσθη μεσημβρίας ἐν ἀκμῇ.

Ἥλιος ὁμοῦ, καὶ Σελήνη σκοτισθέντος, Σῶτερ, δούλους εὐνοοῦντας εἰκόνιζον, οἱ μελαίνας ἀμφιέννυνται στολάς.

Οἶδέ σε Θεόν, ἑκατόνταρχος, κἄν ἐνεκρώθης, πῶς σε οὖν Θεέ μου, ψαύσω χερσὶ; φρίττω, ἀνεβόα ὁ Ἰωσήφ.

Ἐπνώσεν Ἀδάμ, ἀλλὰ θάνατον πλευρᾶς ἐξάγει· σὺ δὲ νῦν ὑπνώσας, Λόγε Θεοῦ, βρύεις ἐκ πλευρᾶς σου Κόσμον ζωὴν.

Ἐπνώσας μικρόν, καὶ ἐζώωσας τοὺς τεθνεῶτας, καὶ ἐξαναστάς ἐξανέστησας, τοὺς ὑπνοῦντας ἐξ αἰῶνος Ἀγαθέ.

Ἠρθῆς ἀπὸ γῆς, ἀλλ' ἀνέβλυσας τῆς σωτηρίας, τὸν οἶνον ζωήρουτε ἀμπελε. Δοξάζω τὸ πάθος, καὶ τὸν Σταυρόν.

Πῶς οἱ νοεροί, Ταγματάρχαι σε. Σωτήρ, ὄρωντες γυμνόν, ἡμαγμένον, κατάκριτον, ἔφερον τὴν τόλμην τῶν σταυρωτῶν;

Ἀραβιανόν, σχολιώτατον γένος Ἑβραίων, ἔγνωσ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ· διατὶ κατέκρινας τὸν Χριστόν;

Χλαῖναν ἐμπαιγμοῦ, τὸν Κοσμήτορα πάντων ἐνδύεις,

ὃς τὸν οὐρανὸν κατηστέρωσε καὶ τὴν γῆν ἐκόσμησας θαυμαστῶς.

— Ὡσπερ πελεκάν, τειρωμένος τὴν πλευρὸν σου, Λόγε τοὺς θανόντας παῖδας ἐζώωσας, ἐπιστάξας ζωτικὸς αὐτοῖς κρουνοῦς.

— Ἥλιον τὸ πρὶν, Ἰησοῦν τοὺς ἀλλοφύλους κόπτων, ἔστησεν· αὐτὸς δὲ ἀπέκρυψας. καταβάλλων τὸν τοῦ σκότους ἀρχηγόν.

Κόλπων ποτρικῶν, ἀνεκφοίτητος μείνας, Οἰκτίρμον, καὶ βροτὸς γενέσθαι εὐδόκησας καὶ εἰς Ἄδην καταβέβηκας Χριστέ.

Ἠρθῆ σταυρωθεὶς ὁ ἐν ὕδατι τὴν γῆν κρεμάσας, καὶ ὡς ἄπνους ἐν αὐτῇ νῦν προσκλίνεται, ὁ μὴ φέρουσα ἔσειετο δεινῶς.

Οἶμοι, ὦ Υἱέ! ἡ Ἀλείρανδρος θρηνεῖ καὶ λέγει· ὃν ὡς βασιλέα γὰρ ἠλπίζον, κατάκριτον νῦν βλέπω ἐν Σταυρῷ.

— Ταῦτα Γαβριήλ, μοὶ ἀπήγγειλεν κατέπτη, ὃς τὴν βασιλείαν αἰώνιον, ἔφη τοῦ Υἱοῦ μου τοῦ Ἰησοῦ.

Φεῦ! τοῦ Συμεῶν, ἐκτετέλεσται ἡ προφητεία· ἡ γὰρ σὴ ρομφαία διέδραμε, τὴν ἐμὴν καρδίαν, Ἐμμανουήλ.

Κἄν τοὺς ἐκ νεκρῶν, ἐπαισχύνθητε, ὦ Ἰουδαῖοι, οὓς ὁ Ζωοδότης ἀνέστησεν, ὃν ὑμεῖς ἐκτείνετε φθονερῶς.

— Ἐφριξεν ἰδὼν, τὸ ἀόρατον φῶς σε, Χριστέ μου, μνήματι κρυπτόμενον ἄπνουν τε, καὶ ἐσκότασεν ὁ Ἥλιος τὸ φῶς.

— Ἐκλαιε πικρῶς, ἡ Πανάμωμος μήτηρ σου, Λόγε, ὅτε ἐν τῷ τάφῳ ἑώρακε, σὲ τὸν ἀφραστον καὶ ἀναρχον Θεόν!

Νέκρωσιν τὴν σὴν, ἡ πανάφθορος, Χριστέ, σοῦ Μήτηρ,

βλέπουσα πικρῶς σοὶ ἐφθέγγετο. Μὴ βραδύνης ἢ ζωὴ ἐν τοῖς νεκροῖς.

— "Ἰαδης ὁ δεινός, συνετρόμαξεν, ὅτε σὲ εἶδεν. "Ἦλθε τῆς δόξης ἀθάνατε, καὶ ἐδίδου τοὺς δεσμίους ἐν σπουδῇ.

— Μέγα καὶ φορικτὸν Σῶτερ, θέαμα νῦν καθορᾶται! ὁ ζωῆς γὰρ πέλων παραίτιος, θάνατον ὑπέστη, ζωῶσαι θέλων πάντας.

— Νύττη τὴν πλευρὰν καὶ ἠλοῦσαι, Δέσποτα, τὰς χεῖρας, πληγὴν ἐκ πλευρᾶς σου ἰώμενος, καὶ τὴν ἀκρασίαν χειρῶν τῶν προλατόρων.

— Πρὶν τὸν τῆς Ραχήλ, υἱὸν ἐκλανσεν ἅπας κατ' οἶκον, νῦν τὸν τῆς Παρθένου ἐκόψατο, Μαθητῶν χορεία σὺν τῇ Μητρὶ.

— Ράπισμα χειρῶν, Χριστοῦ δέδωκαν ἐν σιαγόνι, τοῦ χειρὶ τὸν ἄνθρωπον πλάσαντος, καὶ μὰς μύλας θλάσαντος τοῦ θηρός.

— Ὑμνοὶς σου, Χριστέ, νῦν τὴν Σταύρωσιν καὶ τὴν Ταφὴν τε, ἅπαντες πιστοὶ ἐκθειάζομεν, οἱ θανάτου λυτρωθέντες σὴ ταφῇ.

Δόξα Πατρὶ.

— "Αναρχε Θεέ, συναΐδιε Λόγε καὶ Πνεῦμα, σκῆπτρα τῶν Ἀνάκτων κραταίωσον, κατὰ πολεμίων ὡς ἀγαθός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

— Τέξασα ζωὴν, Παναμώμητε ἀγνή Παρθένε, παῦσον Ἐκκλησίας τὰ σκάνδαλα, καὶ βράβευσον εἰρήνην ὡς ἀγαθή.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον τροπάριον

— "Ἄξιον ἔστι, μεγαλύνειν σε τὸν Ζωοδότην, τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτείναντα καὶ συνιρύψαντα τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

Εἶτα συναπτὴ μικρὰ καὶ ἡ ἐκφώνησις.

— "Ὅτι Ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης τῶν Χερουβὶμ ἐπαναπαυόμενος καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

— Θυμιῶντος τοῦ ἐπομένου ἀρχιερέως ἄρχεται ἡ τρίτη στάσις ὑπὸ τοῦ ἰδίου.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

"Ἦχος γ'.

— Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσφέρουσι, Χριστέ μου.

— Καθελὼν τοῦ ξύλου, ὁ Ἄρμαθείας, ἐν τάφῳ σε κηδεύει. Μυροφόροι ἦλθον, μύρα σοὶ Χριστέ μου, κομίζουσαι προφρόνως.

— Δεῦρο πᾶσα κτίσις, ὕμνους ἑξοδίους, προσοίσωμεν τῷ Κτίστη.

— Ὡς νεκρὸν τὸν ζῶντα, σὺν μυροφόροις πάντες, μυρίσωμεν ἐμφρόνως.

— Ἰωσήφ τρισμακάρο, κήδευσον τὸ σῶμα, Χριστοῦ τοῦ Ζωοδότου.

— Οὓς ἐθρεψε τῷ μάννα, ἐκίνησαν τὴν πτέρναν κατὰ τοῦ Εὐεργέτου.

— Οὓς ἐθρεψε τῷ μάννα, φέρουσι τῷ Σωτῆρι, χολὴν ἅμα καὶ ὄξος.

— Ὡ τῆς παραφροσύνης καὶ τῆς Χριστοκτονίας, τῆς τῶν Προφητοκτόνων!

Ὡς ἄφρων ὑπηρέτης, προδέδωκεν ὁ μύστης, τὴν ἄβυσσον σοφίας.

Τὸν ρύστην ὁ πωλήσας, αἰχμάλωτος κατέστη, ὁ δόλιος Ἰούδας.

Κατὰ τὸν Σολομῶντα, βόθρος βαθὺς τὸ στόμα, Ἑβραίων παρανόμων.

Ἑβραίων παρανόμων, ἐν σκολιαῖς πορείαις, τρίβολοι καὶ παγίδες.

Ἰωσήφ κηδεύει, σὺν τῷ Νικοδήμῳ νεκροπρεπῶς τὸν Κτίστην.

Ζωοδότα Σῶτερ, δόξα σου τῷ κράτει, τὸν Ἰάδην καθελόντι.

Ὑπτιον ὀρώσα ἡ πάναγνός σε, Λόγε, μητροπρεπῶς ἐθρήνει.

Ὡ γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου Τέκνον, ποῦ σου ἔδν τὸ κάλλος.

Θρῆνον συνεχίνει ἡ πάναγνός σου μήτηρ, σοῦ, Λόγε, νεκρωθέντος.

Γύναια σὺν μύροις, ἤκουσι μυρίσαι, Χριστὸν τὸ θεῖον μύρον.

Θάνατον θανάτῳ, σὺ θανατοῖς Θεέ μου, θεία σου δυναστεία.

Πεπλάνηται ὁ πλάνος, ὁ πλανηθεὶς λητροῦται, σοφία σῆ, Θεέ μου.

Πρὸς τὸν πυθμένα ἄδου, κατήχθη ὁ προδότης, διαφθορᾶς εἰς φρέαρ.

Τρίβολοι καὶ παγίδες, ὁδοὶ τοῦ τρισαθλίου, παράφρονος Ἰούδα.

Συναπολοῦνται πάντες, οἱ σταυρωταί σου, Λόγε, Υἱὲ Θεοῦ Παντάναξ.

Διαφθορᾶς εἰς φρέαρ, συναπολοῦνται πάντες, οἱ ἄνδρες τῶν αἱμάτων.

Υἱὲ Θεοῦ Παντάναξ, Θεέ μου πλαστοργέ μου, πῶς πάθος κατεδέξω!

Ἡ Δάμαλις τὸν μόσχον, ἐν Ξύλῳ κρεμασθέντα, ἠλάλαζεν ὀρώσα.

Σῶμα τὸ ζωηφόρον, ὁ Ἰωσήφ κηδεύει, μετὰ τοῦ Νικοδήμου.

Ἀνέκραζεν ἡ κόρη, θερμῶς δακρυρροοῦσα, τὰ σπλάγχνα κεντουμένη.

Ὡ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς τάφῳ νῦν καλύπτῃ.

Τὸν Ἀδὰμ καὶ Εὔαν, ἐλευθερῶσαι Μήτηρ, μὴ θρῆνει, ταῦτα πάσχω.

Δοξάζω σου, Υἱέ μου, τὴν ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, ἧς χάριν ταῦτα πάσχεις.

Ὁξος ἐποτίσθης, καὶ χολήν, Οἰκτίρμον, τὴν πάλαι λύων γεῦσιν.

Ἰκρίῳ προσεπάγης, ὁ πῖλαι τὸν λαόν σου, στύλῳ νεφέλης σκέπων.

Αἱ μυροφόροι Σῶτερ, ἐν τάφῳ προσελθοῦσαι, προσέφερόν σοι μύρα.

Ἀνάστηθι Οἰκτίρμον, ἡμᾶς ἐκ τῶν βαράθρων ἐξανιστῶν τοῦ ἄδου.

Ἀνάστα Ζωοδότα, ἡ σὲ τεκοῦσα Μήτηρ, δακρυρροοῦσα λέγει.

Σπεῦσον ἑξαναστῆναι, τὴν λύπην λύων, Λόγε, τῆς σὲ ἀγνώως τεκούσης.

Οὐράνιαι δυνάμεις, ἐξέστησαν τῷ φόβῳ, νεκρὸν σε καθορῶσαι.

Τοῖς πόθῳ τε καὶ φόβῳ, τὰ πάθη σου τιμῶσι, δίδου πταισμάτων λύσιν.

ὦ φρικτὸν καὶ ξένον, θέαμα, Θεοῦ Λόγε! πῶς γῆ σε συγκαλύπτει.

Φέρον πάλαι φεύγει, Σῶτερ, Ἰωσήφ σε, καὶ νῦν σε, ἄλλος θάπτει.

Κλαίει καὶ θρηνεῖ σε, ἡ πάναγνός σου μήτηρ, Σωτήρ μου νεκρωθέντα.

Φρίττυσιν οἱ νόες, τὴν ξένην καὶ φρικτὴν σου, τσφήν τοῦ πάντων Κτίστου.

Ἐρραναν τὸν τάφον, αἱ Μυροφόροι μύρα, λίαν πρωὶ ἐλθοῦσαι.

Εἰρήνην Ἐκκλησίᾳ λαῶ σου σωτηρίαν, δώρησαι τῇ Ἐγέρσει.

Δόξα Πατρί.

ὦ Τριάς, Θεέ μου, Πατήρ, Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, ἐλέησον τὸν κόσμον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἴδεῖν τὴν τοῦ Υἱοῦ σου, Ἀνάστασιν, Παρθένε ἀξίωσον τοὺς δούλους.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον τροπάριον

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσφέρουσι, Χριστέ μου.

Εἶτα συναπτὴ μικρὰ καὶ ἡ ἐκφώνησις

Σὺ γὰρ εἶ ὁ βασιλεὺς τῆς εἰρήνης, Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν κτλ.

Καὶ εὐθὺς τὰ Εὐλογητάρια εἰς Ἦχον πλ. α'.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Τῶν Ἀγγέλων ὁ δῆμος, κατεπλάγη ὀρῶν σε, ἐν νεκροῖς λογισθέντα, τοῦ θανάτου δὲ Σωτήρ, τὴν ἰσχὺν καθελόντα, καὶ σὺν ἑαυτῷ τὸν Ἀδὰμ ἐγείραντα, καὶ ἐξ Ἄδου πάντας ἐλευθερώσαντα.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε,

Τὶ τὰ μύρα, σιμπαθῶς τοῖς δάκρυσιν, ὦ μαθήτριάι, κιννάτε; ὁ ἀστράπτων ἐν τῷ τάφῳ Ἄγγελος, προσεφθέγγετο ταῖς Μυροφόροις. Ἴδετε ὑμεῖς τὸν τάφον καὶ ἤσθητε· ὁ Σωτήρ γὰρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, κτλ.

Λίαν πρωί, Μυροφόροι ἔδραμον, πρὸς τὸ μνήμά σου θρηνολογοῦσαι, ἀλλ' ἐπέστη πρὸς αὐτάς ὁ Ἄγγελος καὶ εἶπε· θρήνου ὁ καιρὸς πέπανται, μὴ κλαίετε· τὴν Ἀνάστασιν δὲ Ἀποστόλοις εἶπατε.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, κτλ.

Μυροφόροι γυναῖκες, μετὰ μύρων ἐλθοῦσαι, πρὸς τὸ μνήμά σου, Σῶτερ ἐνηχοῦντο, Ἀγγέλου τρανώς, πρὸς αὐτάς φθεγγομένων. Τί μετὰ νεκρῶν τὸν ζῶντα λογίζεσθε; ὡς Θεὸς γὰρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Δόξα Τριαδικόν.

Προσκυνοῦμεν Πατέρα, καὶ τὸν τούτου Υἱόν τε, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα· τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ, σὺν τοῖς Σεραφίμ κράζοντες τὸ Ἅγιος Ἅγιος Ἅγιος εἶ, Κύριε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ζωαδότην τεκοῦσα, ἐλυτρώσω Παρθένε, τὸν Ἀδὰμ ἀμαρτίας, χαρμονὴν δὲ τῇ Εὐα, ἀντὶ λύπης παρέσχες· ρεύσαντα ζωῆς, ἴθινε πρὸς ταύτην δέ, ὁ ἐκ σοῦ σαρκωθεὶς Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα. Δόξα σοι, ὁ Θεὸς (ἐκ τρίτου).

Ἐξαποστειλάριον Ἦχος Β΄.

Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν (ἐκ τρίτου).

Εἰς τοὺς Δίνους ἰσθῶμεν στίχους δ΄. καὶ ψάλλομεν ταῦτα τὰ στιχηρὰ ἰδιόμελα εἰς ἦχον β΄.

Σήμερον συνέχει τάφος, τὸν συνέχοντα παλάμη τὴν Κτίσιν· καλύπτει λίθος τὸν καλύψαντα ἀρειτῇ τοὺς οὐρανοὺς· ὑπνοὶ ἡ ζωὴ, καὶ ὁ Ἄδης τρέμει, καὶ Ἀδὰμ τῶν δεσμῶν ἀπολύεται. Δόξα τῇ σῇ οἰκονομίᾳ, δι' ἧς τελέσας πάντα σαββατισμὸν αἰώνιον, ἔδωρήσω ἡμῖν τὴν παναγίαν ἐκ νεκρῶν σου ἀνάστασιν.

Ὁ αὐτός.

Τί τὸ ὀρώμενον θέσμα! τίς ἡ παροῦσα κατάπανσις· ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων τὴν διὰ πάθους τελέσας οἰκονομίαν, ἐν τάφῳ σαββατίζει, κοινὸν ἡμῖν παρέχων σαββατισμὸν. Αὐτῷ βοήσωμεν· Ἀνάστα ὁ Θεός, κρίνων τὴν γῆν. ὅτι σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος β΄.

Δεῦτε ἴδωμεν τὴν ζωὴν ἡμῶν ἐν τάφῳ κειμένην, ἵνα τοὺς ἐν τάφοις κειμένους ζωοποιήσῃ. Δεῦτε σήμερον τὸν ἐξ Ἰούδα ὑπνοῦντα θεώμενοι, προφητικῶς αὐτῷ ἐκβοή-

σωμεν· Ἀναπεσὼν ὡς λέων τίς ἐγερεῖ σε, Βασιλεῦ; ὁ δοὺς ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἔκουσίως· ἀλλ' ἀνάστηθι αὐτεξουσίως. Κύριε, δόξα σοι.

Ἦχος πλ. β΄.

Ἡτήσατο Ἰωσήφ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν, ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Τὴν σήμερον μυστικῶς ὁ μέγας Μωϋσῆς προδιετυποῦτο λέγων· Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ εὐλογημένον Σάββατον· αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέραν· ἐν ἣ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς κατὰ τὸν θάνατον οἰκονομίας, τῇ σαρκὶ σαββατίσας· καὶ εἰς ὃ ἦν πάλιν ἐπανελθὼν διὰ τῆς Ἀναστάσεως, ἔδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ὡς ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν.

Ἐπερευλογημένη ὑπάρχεις, κτλ.

Δοξολογία μεγάλη

Μετὰ τὴν δοξολογίαν εἰσερχόμεθα εἰς τὸ Καθολικὸν καὶ εὐθὺς ἀρχεται ἡ Προφητεία, εἶτα ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Ἐκτενὴς « εἴπωμεν πάντες », Πληρώσωμεν τὴν Ἐωθινήν κτλ. ὡς συνήθως καὶ Ἀπόλυσις.

...provisione di legge, ...
 ...che il ...
 ...che il ...
 ...che il ...

...che il ...
 ...che il ...
 ...che il ...
 ...che il ...
 ...che il ...

...che il ...
 ...che il ...
 ...che il ...
 ...che il ...
 ...che il ...

...che il ...
 ...che il ...

 SISMANO OGLIO
MEGARÒ

**SISMANOGLIO
MEGARDO**